

* * *

Замикаєш свою ніжність.
Вона пахне вчорашньою кавою.
На сторінках скупих Бегбедера
Я була ще для тебе цікавою...

Таємниці для того й народжені,
Щоб колись їх відкрити подихом.
Підсвідомість здолати можна:
Бути Фройдом... а стати порохом.

Одягни гальмівну сорочку
На думки, що згубили курси...
Замикаєш свою ніжність,
Мовчки впавши на ложе Прокрустове...

ВЕЧІР

Впалі щоки ярами сизими
Переорюють душу в свічаді.
Очі тьмяним відбиткам нераді...
А повітря зів'яло нарцисами,
І кімнату стискає задуха...
Відсторонені дивні рухи...

Пальці ледве торкають речі,
Речі плачуть у їх полоні.
І покреслені долі – долоні
В темних жменях ховають вечір.
Золотава на меблях пляма –
Сонце променем риє яму.

Вечір ніжно бере за плечі...
Очі в дзеркалі весняніють...
Відсторонені руки німіють,
І сміється квітневий вечір.
То сторонніх очей зла згряя
У вікно виліта... відлітає...